

РЕШЕНИЕ

№ 1347

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Калинка Илиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **20** по описа за **2023** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 03 сектор П. при СДВР, чрез юриконсулт Б. П., срещу Решение №3362/09.09.2022г. по нахд № 20211110209735/2021г. на СРС, НО, 100 състав.

Със съдебното решение е отменена Заповед за задържане на лице рег.№ 5133з-42/18.03.2021г., издадена от В. Б., на длъжност разузнавач 03 група на 03 сектор „Издирване“ към отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на А. И. И. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и необосновано. Правят се възражения, че отменената заповед е издадена при наличие на данни за извършено престъпление, мотивите за което са изложени в докладна записка, изготвена във връзка със заповедта. Неправилно съдът е приел и че е нарушен принципът на съразмерност, доколкото в случая задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който, независимо от презумпцията за невинност надделява над правото на зачитане на личната свобода. Касаторът счита, че без да се отрича правото на

самостоятелна преценка на полицейските органи да налагат принудителна административна мярка в хипотезата на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР, следва да се посочи и това, че всяко съмнение за това, че заподозряното лице може да препятства или затрудни разследването може да оправдае налагането на мярката. В хода на делото по същество възраженията се поддържат от упълномощения процесуален представител. Представени са писмени бележки. Направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител адв. А., прави искане за оставяне на касационната жалба без уважение и потвърждаване на решението на СРС като същото се ревизира в частта за разноските. Претендира разноси и за касационното производство.

Прокурор Д. от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, X касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна СРС установил, че А. И. И. бил задържан на основание чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР със Заповед за задържане на лице рег.№ 513зз – 42/18.03.2021г. , издадена от В. Б., на длъжност разузнавач 03 група на 03 сектор „Издирване“ към отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при СДВР на 18.03.2021г. в 18.10 часа. Задържаното лице влязло в апартамента на майка си в [населено място],[жк], [улица][жилищен адрес] по време на извършвани процесуално – следствени действия в жилището. А. И. бил уведомен, че трябва да напусне жилището, тъй като пречи на провеждане на действия по разследването. Той се интересувал от здравословното състояние на майка си, попитал я как е, след което напуснал жилището. Напускането на жилището бил задържан от служители на СДВР. В заповедта за задържане като фактическо основание е посочено, че задържането е във връзка с чл. 270 от НК по пр.пр. № СП-393/2021г. по описа на В. – С..

Районният съд е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му и в предвидената от закона писмена форма. За да отмени административния акт обаче съдът е приел, че в заповедта не е посочено фактическо основание за задържане на лицето, не са посочени данните, които сочат вероятната съпричастност към извършеното престъпление по чл. 270 от НК.

Настоящата касационна инстанция намира обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно.

Първоинстанционният съд е изяснил изложената по-горе фактическа обстановка след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Районният

съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право и е извел правилни изводи, съображенията, за които се възприемат изцяло от настоящата инстанция, която на основание чл. 221, ал. 2, изр. последно АПК препраща към тях.

В случая действително административният орган не е посочил осъществилите се факти, които са обосновили необходимостта от прилагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, което е нарушение на чл. 59 ал. 2 т. 4 от АПК и основание за отмяна по чл. 146 т. 3 АПК. Изцяло липсват посочени дори и бланкетно обстоятелства, които са обосновили задържането на лицето. Формалното посочване на законовата хипотеза за постановяване на задържането по чл. 72, ал. 1 ЗМВР, не е достатъчно да се счита изпълнено изискването на за посочване на основанието за задържане. Цитирането на текст от НК не отговаря на редица релевантни въпроси - кога и по какъв повод е извършено евентуалното престъпление по цитирания текст и какви са фактите, установяващи съставомерността му. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможността на адресата на акта да защита правата си, е следвало в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, обуславящи издаването на заповед за задържане в приложената от полицейския орган законова хипотеза. Фактически основания за задържането не се съдържат и в докладната записка, противно на твърденията на касатора. Не може да се направи извод за възпрепятстване изпълнение на задълженията на орган на власт, каквото и не се твърди в докладната, освен посочване на чл. 270 от НК въз основа на фактите, че задържаното лице е влязло в жилището на майка си, в което се провеждат процесуални следствени действия, без да е спряно от никой от осигуряващите охраната на жилището.

По гореизложените съображения съдът приема, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци, съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК, поради което следва да бъде оставено в сила. Не е основателно искането за отмяна на съдебното решение в частта за разноските, доколкото доказателството за направеното плащане на адвокатското възнаграждение не е представено до приключване на устните състезания пред СРС. Следва обаче да се присъдят 9 лева, платени за банкова такса при заплащане на държавната такса по първоинстанционното производство.

При този изход на правния спор е основателно искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение за производството пред касационната инстанция. Предвид направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което настоящата инстанция счита за основателно, следва възнаграждението да се определи в минимален размер от 750 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3362/09.09.2022г. по нахд №20211110209735 от 2021г. на СРС, НО, 100 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] да заплати на А. И. И., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап.

СЗ сума в размер на 759 (седемстотин петдесет и девет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: